

nota jejich tvoří proto součást hodnoty nemovitosti samé po rozumu dávk. prav.

Pokud však jde o vody spodní, dlužno uvážiti, že i s hlediska názoru také stížností sdíleného, který t. zv. spodní vody pokládá za *res nullius*, je ve skutečnosti možnost okupace těchto vod podmíněna fysickou dispozicí s pozemkem, pod jehož povrchem vody ty se nalézají, a je tedy omezena na vlastníka pozemku resp. na osoby, kterým vlastník pozemku tuto okupační možnost poskytl (srov. Pantůček, Právník 1909 str. 264). Jest tudíž i tato možnost okupace spodních vod v pozemku se nalézajících zahrnuta ve vlastnictví pozemku a hospodářská hodnota její je součástí hodnoty pozemku samého.

Nemohl-li soud přisvědčiti první, hlavní námitce stížnosti, musil ovšem dáti stížnosti za pravdu v bodu druhém ohledně zjištění nabývací hodnoty. St-lé v přiznání uvedli k otázce, kolik činila obecná hodnota nemovitosti v době nabytí, že zahrady nabyli za 1.600 zl. a lesa za 100 zl., a na otázku, zač nemovitosti zcizili, uvedli cenu zcizovací 3.600 Kč. Z tohoto udání v souvislosti s obsahem smlouvy bylo na první pohled patrné, že st-lé udávající hodnotu nemovitosti v době nabytí měli na zřeteli jenom onu nemovitost, na kterou vztahovalo se udání ceny zcizovací, t. j. jenom zcizené dílce pozemku o sobě bez vod na nich se nalézajících, které ve smlouvě pokládali a hodnotili jako věc zvláštní, a nikoli jako součást zcizovaných pozemků. Na tomto stanovisku stáli zcela nepochybně také ve svém prohlášení z 19. září 1932, kde udali jako hodnotu pozemků ve svém smyslu, t. j. zřejmě pozemků bez vod na nich se nalézajících, částky 160 Kč a 120 Kč.

Vzhledem k tomuto jasnému stanovisku jejich nemohl úřad bez dalšího řízení, dokud st-lům jasně a nepochybně neoznačil své stanovisko odchylné, podle něhož dotazem po nabývací hodnotě nemovitosti byla míněna hodnota pozemků s vodami na nich se nalézajícími, hodnotu st-li udanou vzíti za základ jako nabývací hodnotu nemovitosti ve svém smyslu. V tomto bodě řízení vyměřovací zůstalo kusé, a nař. rozhodnutí, neodstranivši tento nedostatek, je stíženo podstatnou vadou, pro kterou bylo je podle § 6 zák. o s. s. zrušiti.

Č. 11.466.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. — Řízení správní: I. Nepopírá-li strana, že přiznání k dávce na úřad vyměřovací skutečně nedošlo, nestačí pouhý průkaz, že přiznání jednoduchým dopisem na poštovním úřadě podala, k tomu, aby byla chráněna před následky prekluse pro nepodání přiznání k dávce (§§ 16 a 17 dávk. prav.). — **II.** Zemský inspektorát pro zemské dávky nepatří k úřadům, jmenovaným v § 1 spr. ř. (nař. č. 8/1928 Sb.).

(Nález ze dne 5. října 1934 č. 18.570.)

V ě c: Marie T. ve V. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Smlouvou trhovou z 25. dubna 1925 prodal Antonín T. nemovitost čp. 105 ve V.; vyzvání k přiznání doručeno dědičce zcizitele,

dnešní st-lce. Plat. rozkazem zemského inspektorátu pro zemské dávky z 26. srpna 1930 byla vyměřena dávka na podkladě nabývací hodnoty úřadem vyšetřené, poněvadž nebylo podáno přiznání.

Odvolání zamítl v pořadí instancí žal. úřad z těchto důvodů: Paragraf 21 dávk. prav. ustanovuje, že při počítání lhůt, uvedených v těchto pravidlech, nečítají se dny, po které pošta podání dopravuje, bylo-li poště odevzdáno na úřední potvrzení. Z tohoto ustanovení plyne, že jde-li o podání vázané na lhůtu, zvláště o podání podle §§ 16 a 17 dávk. pravidel, musí se zpravidla posuzovati otázka, bylo-li podání učiněno a kdy, podle toho, zdali k úřadu a v který den skutečně došlo, a že toliko tehdy, když je podání odevzdáno poště na potvrzení, platí za den podání den, kdy se tak stalo. Odevzdá-li strana podání poště nerekomandovaným dopisem, je to pro otázku skutečného podání anebo pro otázku včasnosti bez právního významu. Strana posílající podání poštou prostým dopisem, činí tak na své risiko a vydává se v nebezpečí, že bude prekludována, nedojde-li podání na úřad vůbec anebo včas. Je proto bez podstaty námitka, že strana vyhověla výzvě k podání dávkového přiznání odevzdáním jednoduchého dopisu poště a úřad neměl za tohoto právního stavu příčiny obírat se důkazy o tom nabídnutými. — Paragraf 75 správního řízení, jehož se strana dovolává, je výjimkou ze všeobecně platné zásady § 36 spr. ř. a platí výlučně pro odvolání z rozhodnutí politických úřadů. Pro rozšíření jeho platnosti též na vyměřovací řízení ve věcech dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí není v zákoně opory, zvláště když dávková pravidla obsahují v tom směru vlastní předpisy.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss:

Jedná se o otázku, zda žal. úřad právem předpokládal, že st-lka byla pro nepodání přiznání k dávce dle § 16 dávk. pravidel prekludována.

Po stránce skutkové jest nesporno, že st-lka byla vyzvána vyměřujícím úřadem, aby podala přiznání k dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí a že vyzvání to s řádným poučením obdržela; st-lka také nepopírá, že přiznání úřadu nedošlo.

Paragraf 16. odst. 1 dávk. pravidel stanoví, že vyměří úřad dávku na základě pomůcek, které má po ruce, nevyhoví-li zcizitel vyzvání, aby podal přiznání, ač na následky nevyhovění byl výslovně upozorněn, a § 17 odst. 3 dávk. pravidel praví, že bude dávka vyměřena na základě hodnot úředně předpokládaných, nepodá-li strana ani po vyzvání (§ 16) přiznání k dávce.

Jak z ustanovení těch patrno a ostatně zcela přirozeno, možno říci, že strana přiznání podala, jenom tehdy, když přiznání skutečně došlo na vyměřovací úřad, který na základě jeho má provéstí vyměření dávky. Kdyby — jak za to má strana — pouhé podání zásilky s přiznáním u poštovního úřadu již samo o sobě mělo platiti za podání přiznání u vyměřovacího úřadu, muselo by to v pravidlech výslovně býti stanoveno. Strana, volíc k podání přiznání způsob zaslání poštou, činí tak na vlastní risiko a nese sama následky toho, jestliže tento prostředek selže a zásilka na vyměřovací úřad vůbec nedorazí.

Za tohoto stavu je důkaz o tom, že strana zásilku s přiznáním podala na poštovním úřadě, zcela bez významu.

Paragraf 21 dávk. prav. stanoví ovšem, že při počítání lhůt nečítají se dny poštovní dopravy, bylo-li podání odevzdáno poště na úřední potvrzení. Ustanovení to má však význam jen pro otázku, zda podání na vyměřovací úřad skutečně došlo bylo podáno včas, není v něm však obsažena norma, že podání na poštovním úřadě rovná se dojití zásilky na úřad, jemuž zásilka je určena. Ostatně — jak nesporno — nebylo přiznání v daném případě podáno na poštu na úřední potvrzení a jediné za tohoto předpokladu platí norma § 21 dávk. prav.

Ustanovení § 75 odst. 2 spr. ř. č. 8/1928 Sb. nelze se dovolávat, poněvadž — nehledíc na to, že se vztahuje pouze na lhůty odvolací (srov. § 36 odst. 4), kdežto zde nešlo o odvolání, nýbrž o přiznání k dávce — toto ustanovení platí pouze pro řízení před úřady jmenovanými v § 1 spr. ř., k nimž zem. inspektorát nepatří.

Právem tedy předpokládal žal. úřad, že strana jest po rozumu §§ 16 a 17 dávk. pravidel prekludována, a vyměřil dávku na základě pomůcek, které měl po ruce, resp. na základě hodnoty úředně předpokládané.

Č. 11.467.

Školství. — Řízení správní. — Samospráva zemská: I. * Podávati jménem země jako konkurenčního činitele ve věcech osobního nákladu národního školství odvolání do rozhodnutí zemské školní rady přísluší za platnosti zákona č. 125/1927 Sb. o organizaci politické správy zemskému presidentovi (§ 54 cit. zák.). — II. * Zemská školní rada není veřejnoprávní zájmovou korporací ani ústavem neb podnikem zemským neb zemí spravovaným ve smyslu § 5 odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb. o organizaci politické správy.

(Nález ze dne 6. října 1934 č. 18.525.)

V ě c: Filomena Z. ve F. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o zápočet služební doby.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním ze 16. září 1918 na okresní školní radu v Rýmařově oznámila st-lka, tehdy učitelka ženských ručních prací ve Stránské, že požádala okresního školního inspektora ústně o zproštění služby školní a že dnem 15. září 1918 opouští své služební místo a žádala, aby tato žádost o zproštění služby školní byla vzata na vědomí. Okr. škol. rada oznámila toto zřeknutí se školní služby místní škol. radě a správě školy ve S. a navrhla u zem. škol. rady, aby st-lce byl dnem 30. září 1918 zastaven služební plat.

Výnosem okr. škol. rady v R. z 25. dubna 1919 byla st-lka ode dne 1. května 1919 pověřena vyučováním ručním pracem na obecné škole ve F. a ve V. až do ustanovení definitivní učitelky ručních prací. Výnosem ze 14. ledna 1926 zemská školní rada moravská, vyhovujíc žádosti st-lčině ze 17. listopadu 1925, propočítala jí služební dobu ve smyslu ustanovení § 8 zák. č. 251/1922 Sb. a zásad vyslovených v nálezu nss-u Boh. A 4844/25 tím způsobem, že jí započítala služební dobu od